

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové v právní věci žalobce: **PROŠEK CARS s. r. o.**, se sídlem Koutníkova 163, Hradec Králové, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. ledna 2016, č. j. KUKHK-4477/DS/2016/GL, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení**

Žalovaný shora označeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 2. 11. 2015, zn. P/798/2015/OS1/Jad, č. j. MMHK/193792/2015, když uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“).

Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit jednak tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když

- dne 3. 3. 2015 v 9:20 hodin, jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky ..., nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť uvedený automobil byl zaparkován v Hradci Králové na ulici V Kopečku v úseku platnosti dopravní značky B-28 „Zákaz zastavení“,
- dne 11. 5. 2015 ve 12:25 hodin, jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky ..., nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť uvedený automobil byl zaparkován v Hradci Králové na ulici Velkém náměstí (u čp. 41) v úseku platnosti dopravní značky V Kopečku v úseku platnosti dopravní značky B-28 „Zákaz zastavení“, upraveno dopravní značkou IP 25a „Zóna s dopravním omezením“.

II. Obsah žaloby

V první žalobní námitce se žalobce věnoval správnímu deliktu ze dne 3. 3. 2015. Jeho zahájení předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobci jako provozovateli vozidla. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil žalobce totožnost řidiče, který vozidlo řídil.

Dle žalobce správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán se totiž ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Oznámený řidič byl totiž cizincem bez povoleného pobytu v ČR, což správní orgán vyhodnotil tak, že nemusí oznámeného řidiče vůbec kontaktovat.

Povinností správního orgánu bylo alespoň se pokusit o doručení výzvy k podání vysvětlení. Oznámený řidič sice nemusel mít na území ČR povolen žádný druh pobytu, to ale neznamená, že bude mít z pohledu správních orgánů fakticky přestupkovou imunitu. Žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla včetně jeho bydliště a legitimně tak očekával, že správní orgán řidiče předvolá k podání vysvětlení, případně zahájí řízení o přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že osoba řidiče je správním orgánům známa i z dalších řízení. Pokud ale správní orgány mínily rozhodovat na podkladě skutečností, které jim jsou známy z úřední činnosti, byly povinny konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou jim tyto skutečnosti známy. V opačném případě byl žalobce krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat.

Žalobce dále rozporoval tvrzení žalovaného, že je pan Y. fiktivní osoba. V příloze přiložil cestovní pas oznámeného řidiče, ze kterého je zřejmé, že pan Y. je skutečnou žijící osobou. Pokud měl správní orgán jakékoliv pochyby o vyjádření žalobce k osobě řidiče, byl povinen žalobce předvolat k podání vysvětlení a vyzvat jej k předložení dalších důkazů na podporu svého tvrzení. V návaznosti na takovou výzvu by pak žalobce správnímu orgánu předložil nájemní smlouvu uzavřenou mezi ním a panem Y., jejímž předmětem bylo dlouhodobé zapůjčení vozidla žalobce.

Žalobce legitimně předpokládal, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť nebyl ve věci dále kontaktován správním orgánem. Vyhotovení příkazu a tedy zahájení řízení o správním deliktu tak pro něj bylo překvapivé. V danou chvíli již žalobce nemohl předkládat žádné další důkazy na podporu svého vyjádření, neboť zahájil-li správní orgán řízení o správním deliktu, nebylo již možné zahájit řízení o přestupku.

Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona. Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla.

Žalobce dále s odkazem na § 77 zákona o přestupcích v dalším žalobním bodu namítal, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. To bylo specifikováno pouze jako „v Hradci Králové na ulici V Kopečku“. Ulice V Kopečku je sice dlouhá pouze cca 150 metrů, parkování je ale v této ulici upraveno v různých úsecích zcela odlišným způsobem. Vzhledem k odlišné úpravě parkování v různých úsecích ulice V Kopečku proto bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí jasně specifikoval místo spáchání přestupku např. udáním čísel popisných domů, v jejichž blízkosti byl automobil zaparkován. Vozidlo žalobce totiž mohlo být zaparkováno např. před domem č. p. 5, kde nebylo parkování nijak omezeno. V takovém případě by se pak řidič nedopouštěl přestupku a zároveň ani provozovatel vozidla by nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.

Věc by přitom dle žalobce neovlivnilo ani to, kdyby z fotografií založených ve spise šlo určit, kde bylo vozidlo zaparkováno. Povinností obviněného z přestupku, respektive správního deliktu není procházet ulicí, kde měl být daný skutek spáchán a porovnávat fotografie ze spisu s jednotlivými domy, přechody, lavičkami aj. v ulici; naopak, právem obviněného je již z výroku rozhodnutí seznat, kde konkrétně se skutek stal. Zároveň, pokud by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v ulici V Kopečku, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti zákonu o silničním provozu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož spáchání nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí tak nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla, výrok rozhodnutí je poroto nesrozumitelný. Na podporu svých tvrzení odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

K tomu žalobce dodal, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně zaparkoval v působnosti dopravní značky B 28. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Přitom namítl, že řidič vozidla v působnosti dopravní značky B 28 nezaparkoval, neboť řidič vozidla parkoval vpravo po směru jízdy, přičemž parkování na této straně komunikace nebylo dopravní značkou B 28 upraveno, což odvozuje ze znění V § 3 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dopravní značkou B 28 bylo

tedy upraveno pouze stání levé strany komunikace (po směru jízdy). Žalobce přiložil jako důkaz fotografii, ze které je jím tvrzená skutečnost dle jeho názoru naprosto zřejmá.

Následně se žalobce věnoval správnímu deliktu ze dne 11. 5. 2015. Také zahájení tohoto řízení předcházelo vyhotovení výzvy k úhradě určené částky. Žalobce na výzvu nijak nereagoval, tzn. ani neuhradil určenou částku, ani správnímu orgánu nesdělil totožnost pachatele přestupku. Správní orgán se s tímto spokojil a vyhotovil příkaz, kterým zahájil správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobce na výzvu k úhradě určené částky nereagoval, správní orgán měl za povinnost pokračovat v šetření přestupku (např. tak, že by vyzval žalobce k podání vysvětlení). Jen takový postup by byl konformní s § 125h odst. 5 silničního zákona a odůvodňoval by následné odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Pokud však takto správní orgán nepostupoval, tak závěr o odložení věci z důvodu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích byl předčasný, neboť úvahy, které správní orgán k jeho závěrům vedly, jsou nedostatečné. V případě, že by správní orgán vyzval žalobce k podání vysvětlení a ten nereagoval, správní orgán mohl přistoupit k pořádkovým opatřením a udělit žalobci např. pořádkovou pokutu. V každém případě měl ale správní orgán učinit více, než jen vyhotovit výzvu k úhradě určené částky a pak automaticky zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez jakékoliv další aktivity. Správní orgán tak postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Správní orgán pak dále neprokázal, že by bylo vozidlo žalobce skutečně zaparkováno v působnosti dopravní značky B 28. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být užit k důkazu. Parkování před domem čp. 41 na Velkém náměstí přitom není dopravní značkou B 28 upraveno. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz o údajném protiprávním jednání řidiče.

Dle žalobce trpělo správní řízení vadami i jako celek. Žalovaný totiž potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup jej krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti).

Žalobce se dále neztotožňuje s úvahami, které vedly správní orgán ke stanovení výše udělené sankce. Správní orgán uložil žalobci sankci ve výši 2.000,- Kč, tj. v polovině zákonného rozmezí. Žalobce přitom zastává názor, že mu měla být udělena sankce ve výši 1.500,- Kč.

Žalobce ocitoval část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v níž se věnoval odůvodnění výše uložení pokuty, přičemž ji považoval za značně nesrozumitelnou. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla musí být užito vozidlo. Užití „technického prostředku, tedy motorového

vozidla tovární značky Audi, registrační značky ... a vozidla“ nemůže být považováno za přitěžující okolnost. Dále pak správní orgán může jen těžko posuzovat „okolnosti, které vedly provozovatele vozidla ke spáchání správního deliktu“. Odpovědnost za správní delikt je odpovědností objektivní, provozovatel tedy sám nic nespáchá, pouze je mu přičítáno protiprávní jednání řidiče. Nelze tak provozovatele vozidla vinit ze spáchání něčeho, neboť páčání je aktivní činnost, přičemž provozovatel vozidla není v takovém případě nijak aktivní a sám se na daném skutku nijak nepodílí. S tím souvisí i skutečnost, že žalobci nemůže být přičítáno k tíži (a užíváno jako přitěžující okolnost) údajné spáchání dvou správních deliktů, neboť žalobce je sám nijak nespáchal.

Dle žalobce tedy sankce udělená správním orgánem není nijak odůvodněná (neboť důvody, které správní orgán uvedl, nejsou srozumitelné) a tedy byla udělena nezákonně.

Ze shora uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Ve vyjádření k žalobě žalovaný popsal podrobně průběh správního řízení. Osobu pana L. Y. označenou zástupcem žalobce jako osobu, která měla vozidlo žalobce v užívání kde dni 3. 3. 2015, vyhodnotil správní orgán prvního stupně jako „fiktivní“, neboť tato účelově sdělovaná osoba je mu známa z několika jiných obdobných případů. Správní orgán přiložil ke spisovému materiálu podklady o účelovosti uvedení této osoby, která byla z České republiky vyhoštěna, na označené adrese nepřebírá zásilky. S tímto závěrem prvostupňového správního orgánu žalovaný plně souhlasil. Dodal, že také jemu je z úřední činnosti známo, že osoba pana L. Y. je označována za řidiče vozidla v řadě jiných případů, např. ve věcech vedených u žalovaného pod č. j. 25423/DS/2015/GL nebo č. j. 26979/DS/2015/GL.

Pokud jde o určení výše pokuty, pak pro něj se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,- Kč. Za předmětný přestupek (§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu), jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, lze uložit pokutu od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. Žalobci byla uložena pokuta 2.000,- Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí. Žalovaný se s výší uložené pokuty, jakož i s jejím odůvodněním správním orgánem prvního stupně ztotožnil.

Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že součástí správního spisu je rovněž fotodokumentace, ze které je jednoznačně seznatelné místo spáchání obou přestupků a dopravní značení v tomto místě. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek

dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

Správní orgán prvního stupně obdržel dne 19. 3. 2015 od Městské policie Hradec Králové Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 3. 3. 2015 v 9:20 hodin, kdy řidič motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky ..., zaparkoval v Hradci Králové v ulici V Kopečku v úseku platnosti dopravní značky B-28 „Zákaz zastavení“. Dle úředního záznamu sepsaného zasahujícími strážníky se na místo v 09:28 hodin dostavil muž, který uvedl, že je řidičem vozidla. Po prokázání totožnosti strážníci zjistili, že jde o M. P. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku ale jmenovaný nepodepsal. Správní orgán jej proto opakovaně (na dny 14. 4. 2015 a 18. 5. 2015) předvolal v této věci k podání vysvětlení, ovšem bezvýsledně. Následně zaslal dne 22. 6. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na to bylo správnímu orgánu dne 27. 7. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce společnosti FLEET Control, s. r. o. (podepsané jejím jednatelem J. K.) s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L. Y.

Z důvodů uvedených shora ve vyjádření žalovaného (k tomu v podrobnostech ještě níže) správní orgán prvního stupně dne 7. 9. 2015 přestupek ze dne 3. 3. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dne 1. 7. 2015 obdržel prvoinstanční správní orgán od Městské policie Hradec Králové Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 11. 5. 2015 ve 12:25 hodin, řidič téhož vozidla jako shora zaparkoval v Hradci Králové na velkém náměstí (u čp. 41) v úseku platnosti dopravní značky B-28 „Zákaz zastavení“, upraveno dopravní značkou IP 25a „Zóna s dopravním omezením“. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 22. 7. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval.

Správní orgán prvního stupně proto dne 7. 9. 2015 přestupek ze dne 11. 5. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Téhož dne vydal Příkaz, kterým žalobci za spáchání shora uvedených deliktů uložil pokutu 2 000,- Kč. Proti uvedenému Příkazu podal žalobce odpor. Správní orgán prvního stupně následně dne 5. 10. 2015 vydal Oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a sdělení o prováděném dokazování. Seznámení s podklady se uskutečnilo dne 2. 11. 2015, žalobce se jej bez omluvy a uvedení důvodu nezúčastnil. Ještě před tím dne 29. 10. 2015 pouze zaslal správnímu orgánu krátký přípis, dle něhož měl pan L. Y. řídit vozidlo žalobce i při přestupkovém jednání dne 11. 5. 2015. Žalobce tak navrhl provedení svědeckého výslechu této osoby. O provedeném dokazování mimo jednání dne 2. 11. 2015 byl sepsán protokol. Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto*

zákonem“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytykánému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

A. Námitky ohledně deliktního jednání ze dne 3. 3. 2015

Jak už krajský soud uvedl shora, ohledně tohoto jednání předvolal správní orgán prvního stupně nejprve k podání vysvětlení pana M. P., tedy osobu, kterou zasahující strážníci ztotožnili na místě deliktního jednání a která se jim dle úředního záznamu z téhož dne nejprve představila jako řidič zaparkovaného vozidla (a to opakovaně na dny 14. 4. 2015 a 18. 5. 2015). Jmenovaný však nereagoval.

Správní orgán proto následně doručil žalobci coby provozovateli vozidla bezvadnou výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na ni zareagoval prostřednictvím svého zástupce, společnosti FLEET Control, s. r. o., sdělením ze dne 27. 7. 2015, dle něhož měl vozidlo v uvedené době řídit pan L. Y.

Správní orgán se rozhodl uvedenou osobu nekontaktovat. Svůj postup v odůvodnění svého rozhodnutí objasnil. Konstatoval, že dle údajů Cizineckého informačního systému nepobývá tato osoba v současné době na území České

republiky na základě pobytu, je vedena v evidenci nežádoucích osob s platným vyhoštěním. Dále uvedl, že je mu jméno této osoby dobře známo z jiných správních řízení, v nichž se mu nedařilo jí opakovaně písemnosti doručovat. V souvislosti s tím odkázal na řízení vedená u něj pod č.j.: P/826/2015/OS1/Mlch a P/2144/2015/OS1/Hej. Přestupky v uvedených řízeních měla jmenovaná osoba spáchat 5. 3. 2015 a 15. 4. 2015. Správní orgán proto považoval uvedení této osoby coby řidiče vozidla za obstrukční postup ze strany žalobce.

Dle krajského soudu tedy není pravdou, že by správní orgány skutečnosti, které jim byly známy z úřední činnosti, nijak nekonkretizovaly, naopak. Ve správním spise jsou pak založena sdělení Ministerstva vnitra ze dne 15. 5. 2015 a 18. 8. 2015, z nichž plyne, že jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2999. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místě pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále jsou ve správním spise založeny fotokopie dvou doručenek se shora uvedenými čísly jednacími správních řízení, v nichž byly písemnosti adresované uvedené osobě doručovány. Z doručenek je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvého stupně, adresátem byl jmenovaný na adrese Palackého 15, Praha 1. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. V jednom případě se tak stalo v průběhu dubna 2015, ve druhém v průběhu srpna 2015.

S ohledem na shora uvedené shledává krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Krajský soud proto uzavírá, že s ohledem na shora uvedené informace o osobě pana L. Y., které měl správní orgán prvého stupně k dispozici, i vzhledem ke konkrétním zkušenostem, které nabyl při doručování písemností jmenovanému na adresu uvedenou žalobcem v jiných správních řízeních u něj vedených, nepochybil, pokud se v přezkoumávané věci o kontakt se jmenovaným nepokusil. Stejně jako správní orgány hodnotí s ohledem na shora uvedené rovněž krajský soud sdělení žalobce, že řidičem vozidla měl být pan L. Y., jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedl totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla a která byla na označené adrese

opakovaně nekontaktní a to v době nedlouho předcházející té, kdy přicházel v úvahu kontakt ze strany správního orgánu v přezkoumávané věci. Uvedený stav tak bylo možno považovat důvodně za aktuální. Správní orgán tedy v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nepostupoval.

Na tomto závěru nemění nic fakt, že žalobce přiložil k žalobě fotokopii cestovního pasu žalobce na důkaz, že je skutečně žijící osobou. Tuto skutečnost správní orgány nerozporovaly. Pokud pak žalobce uzavřel se jmenovaným nájemní smlouvu o dlouhodobém propůjčení vozidla, nic mu nebránilo ji správnímu orgánu předložit po obdržení výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jistě by tím věrohodnost svého tvrzení, že řídila jmenovaná osoba, podpořil. Pokud tak neučinil, jdou důsledky z toho plynoucí k jeho tíži.

Dále žalobce ohledně deliktního jednání ze dne 3. 3. 2015 namítl, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Dále tvrdil, že správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla skutečně zaparkoval v působnosti dopravní značky B 28 – Zákaz zastavení.

Ve výroku uvedeného rozhodnutí je deliktní jednání popsáno tak, že „žalobce je vinen tím, že dne 3. 3. 2015 v 9:20 hodin, jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, registrační značky ..., nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy uvedený automobil byl zaparkován v Hradci Králové na ulici V Kopečku v úseku platnosti dopravní značky B-28 „Zákaz zastavení“, č.j.: P/798/2015/OS1/Jad“.

Předně neobstojí názor žalobce, že úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku však postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37, ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48, nebo ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 152/2014-30.

Lze přisvědčit žalobcovu tvrzení, že přestože je ulice V Kopečku v Hradci Králové velmi krátká (zhruba 150 m), je v ní upraveno parkování v různých úsecích odlišným způsobem. Tato skutečnost je soudcům rozhodujícího senátu známa nejen z běžného života, neboť ulicí V Kopečku musel projít snad každý obyvatel Hradce Králové, protože se jedná o hlavní přístupovou komunikaci k historickému centru, ale je patrná i z veřejně dostupných informací, např. na stránkách <http://www.hradeckralove.org/hradec-kralove/pasport-pozemnich-komunikaci>.

Krajskému soudu je známa judikatura citovaná žalobcem v žalobě, která zdůrazňuje nutnost co nejpřesnější specifikace místa, kde k deliktnímu jednání došlo. Dle jeho názoru je ovšem nutno přihlédnout k obsahu provedeného dokazování, resp. ke specifikům na základě něho zjištěného skutkového stavu toho kterého případu.

Za relevantní krajský soud považuje, že skutkový stav věci nebyl zjištěn pouze na základě úředního záznamu Městské policie Hradec Králové ze dne 3. 3. 2015. Správní spis v přezkoumávané věci (čl. 15) totiž obsahuje fotografie zaparkovaného vozidla žalobce, z nichž je dle názoru krajského soudu naprosto zřejmé, kde přesně v ulici V Kopečku vozidlo žalobce stojí, resp. že stojí na veřejné pozemní komunikaci v místě působnosti dopravní značky B 28 – Zákaz zastavení. Ze snímků lze zřetelně zjistit, že vozidlo žalobce je zaparkováno na veřejné pozemní komunikaci, vpravo ve směru jízdy, v dolní části ulice V Kopečku, několik metrů za zmiňovanou dopravní značkou (těsně za ním stojí ještě automobil RZ ...). Na jednom ze snímků lze současně zřetelně vidět jak uvedenou značku B 28 – Zákaz zastavení, tak v její působnosti stojící vozidlo žalobce.

Uvedené snímky pak korespondují s obsahem úředního záznamu strážníků Městské policie Hradec Králové ze dne 3. 3. 2015. V něm je např. také uvedeno, že si hlídka všimla muže, který vystoupil z vozidla a zašel do provozovny CrossCafe. I tato provozovna je na jednom ze snímků společně s vozidlem žalobce a uvedenou dopravní značkou vidět. Obsah uvedeného úředního záznamu a obsah pořízené fotodokumentace se tak navzájem doplňují a potvrzují.

Ke zjištění místa, kde k předmětnému deliktnímu jednání došlo, tedy není třeba provádět žádné dodatečně ohledání či analýzu dostupných mapových či jiných podkladů. Toto místo je nezpochybnitelně a jasně zřejmé přímo z obsahu správního spisu, z provedených důkazů, zejména pak z uvedené fotodokumentace, kterou správní orgán dne 2. 11. 2015 (jak plyne z Protokolu z téhož dne) provedl dokazování mimo jednání, jehož zákonnost žalobce nenapadá a ani krajský soud žádnou neshledal.

Pokud jde o fotografii přiloženou žalobcem k žalobě, tak ta sice zachycuje rovněž dopravní značku B 28 – Zákaz zastavení v ulici V Kopečku, ale jedná se o dopravní značku umístěnou nad místem, kde došlo k deliktnímu jednání. Z fotografie je zřejmé, že tato značka je umístěna na levé straně komunikace po směru jízdy (ulice V Kopečku je jednosměrná). Jak je ovšem patrné z fotografií založených ve správním spise a z úředního záznamu ze dne 3. 3. 2015, žalobcovo vozidlo stálo v působnosti zcela jiné dopravní značky B 28 – Zákaz zastavení, navíc vpravo ve směru jízdy. Působnost dopravní značky viditelné na příloze žaloby se tak předmětného deliktního jednání vůbec netýká a shora uvedené závěry krajského soudu o nedůvodnosti shora citovaných žalobních námitek tedy není způsobila nikterak zpochybnit.

B. Námitky ohledně deliktního jednání ze dne 11. 5. 2015

V prvé žalobní námitce týkající se tohoto deliktního jednání žalobce opět vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že přestože žalobce na jeho výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nereagoval, měl za povinnost pokračovat v šetření přestupku.

Ohledně tohoto jednání vyzval nejprve správní orgán prvního stupně žalobce k podání potřebného vysvětlení dle § 11 zákona č. 583/1991 Sb. Protože žalobce zůstal nečinný, správní orgán mu následně doručil coby provozovateli vozidla

bezvadnou výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce ovšem nijak nereagoval. Správní orgán měl tedy k dispozici pouze úřední záznam Městské policie Hradec Králové ze dne 23. 6. 2015, popisující zjištěné deliktní jednání.

Dle § 125h odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu obecní úřad s rozšířenou působností v takovém případě pokračuje v šetření přestupku. Krajský soud však nesouhlasí s názorem žalobce, že za situace, která v přezkoumávané věci nastala, tedy kdy žalobce totožnost řidiče vozidla, který se měl přestupku dopustit, správnímu orgánu k výzvě dle § 125h zákona o silničním provozu ve stanovené lhůtě nesdělil, bylo povinností správního orgánu činit ohledně zjišťování osoby přestupce něco dalšího ve vztahu k žalobci, např. vyzývat žalobce ke sdělení totožnosti řidiče ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu. Tuto povinnost měl již žalobce na základě výzvy dle § 125h zákona o silničním provozu. A to zvláště, pokud žalobce na shora citovanou výzvu k podání vysvětlení dle § 11 zákona č. 583/1191 Sb. nikterak nereagoval. Za této situace se jeví logickým a správným následný postup správního orgánu prvního stupně, který odložil věc dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona a následně vydáním Příkazu ze dne 7. 9. 2015 zahájil ve věci řízení o správním deliktu žalobce coby provozovatele vozidla.

Uvedená žalobní námitka se tedy jeví ryze účelovou. Žalobce mohl označit osobu, která vozidlo řídila ať už po doručení výzvy k podání vysvětlení, stejně tak mohl učinit na základě řádné výzvy dle § 125h zákona o silničním provozu. Těchto možností nevyužil. V souvislosti s tím krajský soud připomíná, že s tvrzením, že řidičem vozidla měl být také v tomto případě pan L. Y. přišel žalobce až ve sdělení ze dne 27. 10. 2015, kterým reagoval na Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, které vydal správní orgán prvního stupně dne 5. 10. 2015.

Krajský soud proto uzavírá, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo s žalobcem zahájeno zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o silničním provozu.

Dále žalobce uvedl, že správní orgán neprokázal, že by bylo jeho vozidlo skutečně zaparkováno v působnosti dopravní značky B 28 „Zákaz zastavení“, upravené dopravní značkou IP 25a „Zóna s dopravním omezením“. Tato skutečnost vyplývá dle něho pouze z úředního záznamu, který nemůže být užít k důkazu. Parkování před domem čp. 41 na Velkém náměstí přitom není dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, upravenou dopravní značkou IP 25a „Zóna s dopravním omezením“, zakázáno. Ve spise tak abscentuje dle žalobce jakýkoliv důkaz o údajném protiprávním jednání řidiče.

Ve výroku uvedeného rozhodnutí je deliktní jednání popsáno tak, že „žalobce je vinen tím, že dne 11. 5. 2015 ve 12:25 hodin, jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, registrační značky ..., nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy uvedený automobil byl zaparkován v Hradci Králové na ulici Velkém náměstí (u čp. 41) v úseku platnosti dopravní značky B-28 „Zákaz zastavení“, upraveno dopravní značkou IP 25a „Zóna s dopravním omezením“, č.j.: P/2052/2015/OS1/Jad“.

Pokud jde o námitku nepoužitelnosti úředního záznamu coby důkazu, odkazuje krajský soud na již shora uvedené.

Navíc není pravdou, že by skutkový stav věci byl prokázán pouze úředním záznamem Městské policie Hradec Králové ze dne 23. 6. 2015. Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že správní orgány dospěly ke svým závěrům i na základě dalších důkazů, zejména na základě fotodokumentace pořízené zasahujícími strážníky, z níž je zřejmé, kde se žalobcovo vozidlo nacházelo.

V souvislosti s tím ovšem žalobce namítl, že z uvedených fotografií „není nijak viditelné, že by řidič parkoval v působnosti dopravní značky B-28 „Zákaz zastavení“, upravené dopravní značkou IP 25a „Zóna s dopravním omezením“. S tímto tvrzením přišel žalobce až v žalobě, ve správním řízení tento argument nevznsl.

K tomuto jeho tvrzení krajský soud uvádí, že z povahy dopravní značky IP 25a (vymezující zónu s dopravním omezením) je zřejmé, že tyto dopravní značky (včetně dodatkových tabulek) jsou umisťovány na okraje těchto zón. Ty bývají mnohdy poměrně rozsáhlé, mohou zahrnovat i několik ulic či náměstí. Těžko si tedy lze představit, že by na snímcích pořizovaných policisty či strážníky vždy mohlo být současně zachyceno předmětné vozidlo a zmíněná dopravní značka s dodatkovými tabulkami. To je zcela nereálné. V souvislosti s tím ovšem krajský soud považuje za podstatné, že žalobce nikdy nezpochybnil, že jeho vozidlo bylo zaparkováno na Velkém náměstí. V Hradci Králové je přitom všeobecně známou skutečností, že prostor tohoto náměstí (včetně přilehlých ulic), které je historickým centrem města, představuje zónu dopravního omezení ve smyslu shora citované dopravní značky a dodatkových tabulek. Tento údaj je ostatně veřejně dostupný např. na stránkách <http://www.hradeckralove.org/hradec-kralove/pasport-pozemnich-komunikaci>.

Krajský soud má tedy z obsahu důkazů provedených ve správním řízení za spolehlivě prokázané, že žalobce stál se svým vozidlem na Velkém náměstí v Hradci Králové (u domu čp. 41), tedy v působnosti dopravní značky B-28 „Zákaz zastavení“, upravené dopravní značkou IP 25a „Zóna s dopravním omezením“.

C. Námitky vztahující se ke správnímu řízení jako celku

V další námitce žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že

správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

V posuzované věci správní delikty spočívaly v zastavení vozidla na místech, která postihoval zákaz zastavení vozidel, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduché případy. Správní orgán prvního stupně rozhodoval zejména na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, dále vycházel z úředních záznamů Městské policie Hradec Králové, z výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace opatřené zasahujícími strážníky.

K uvedenému krajský soud ještě doplňuje, že v průběhu správního řízení bylo žalobci zasláno Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a sdělení o prováděném dokazování ze dne 5. 10. 2015. Na tento úkon se žalobce bez omluvy nedostavil. V oznámení byl přítom informován, že při uvedených úkonech bude správní orgán dle § 51 odst. 2 správního řádu provádět dokazování mimo ústní jednání čtením listinných podkladů, jež budou sloužit jako podklady pro vydání rozhodnutí. Současně byl žalobce poučen o svých procesních právech z tohoto postupu správního orgánu vyplývajících. Z Protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí založených ve správním spise pak plyne, že správní orgán prováděl dokazování mimo ústní jednání zcela v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu.

Působí tedy poněkud zvláštním dojmem, pokud dnes žalobce vytýká správnímu orgánu, že ve věci nenařídil ústní jednání, pokud on sám bez omluvy nevyužil možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a rovněž zcela rezignoval na svá procesní práva spojená s řádně ohlášeným dokazováním mimo ústní jednání.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž nutno konstatovat, že s jím uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly.

Poslední žalobní námitka se týkala výše uložené pokuty ve výši 2.000,- Kč, tj. v polovině zákonného rozmezí. Dle žalobce byla výše pokuty odůvodněna značně nesrozumitelně, přičemž dle jeho názoru by mu měla být udělena sankce 1.500,- Kč.

Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,- Kč.

Dle § 125e odst. 2 téhož zákona se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.

Z obsahu prvoinstančního správního rozhodnutí plyne, že správní orgán se odůvodněním výše pokuty zabýval (viz třetí až šestý odstavec na str. 4 rozhodnutí). Pravdou je, že některé části tohoto odůvodnění (např. žalobcem citovaná věta první pátého odstavce) jsou zejména s ohledem na problémy s větnou vazbou poněkud kostrbaté a vytržené z kontextu skutečně mohou působit nesrozumitelně. Z pohledu celé uvedené části odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí lze ale dovodit, že správní orgán se zabýval kritérii pro stanovení výše pokuty vymezenými v § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, stejně jako vyhodnotil přitěžující a polehčující okolnosti. Pokud jde o polehčující okolnost, přihlédl k tomu, že deliktním jednáním nebyly způsobeny závažné a škodlivé důsledky. Za tu přitěžující označil fakt, že žalobce se deliktního jednání dopustil opakovaně. Proto stanovil výši pokuty v polovině sankčního rozpětí, tedy ve výši 2.000,- Kč.

Přestože tedy odůvodnění výše uložené pokuty (v podrobnostech krajský soud odkazuje na shora vymezenou část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního

stupně ve spojení s příslušnou částí odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný se závěry prvoinstančního správního orgánu ztotožnil) nebylo ze strany správních orgánů provedeno zcela precizně a ty by mu měly do budoucna věnovat větší pozornost a pečlivost, dle názoru krajského soudu toto odůvodnění ob stojí, neboť jsou z něho seznatelné úvahy správního orgánu, které jej při stanovení výše pokuty vedly, a jeho vypořádání se se zákonnými kritérii, která musel brát v potaz.

Obiter dictum krajský soud poznamenává, že zabývat se podrobněji danou žalobní námitkou nebylo nutné, a to z následujícího důvodu. V případě žalobce byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč, přičemž nejnižší možná sankce, která přicházela v daném případě úvahu, byla pokuta ve výši 1.500,- Kč. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce by i při podrobnějším odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, případně při jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, a to za situace, kdy o samotném spáchání správního deliktu není pochyb, byla „ve hře“ částka maximálně 500,- Kč.

Přiměřeně přitom zdejší soud, byť si je vědom odlišností mezi nynější a odkazovanou věcí, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-35, v němž tento soud uvedl, že je „přesvědčen, že je nutné vždy zvážit a vyhodnotit, jak se procesní vada dotkla právní sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada právní sféry adresáta veřejné správy nedotkla, případně se na jeho postavení projevila pozitivním způsobem, není důvod takové správní rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Zrušit takové správní rozhodnutí by podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu bylo na místě, pokud by zásah do právní sféry adresáta byl negativní, nebyl by následným postupem správního orgánu odstraněn a pokud by negativní zásah dosahoval určité negativní míry. Jinými slovy pokud je zásah do práv velmi nepatrný, Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoli procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou de minimis non curat praetor (maličkostmi se soudce nezabývá) – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8 As 56/2009 – 99“.

I v projednávané věci krajský soud shledává prostor pro uplatnění zmíněné tradiční právní zásady. Jak již bylo řečeno, v případě žalobce lze uvažovat, v případě zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení mu věci k dalšímu řízení, o „korekci“ výše pokuty maximálně v částce 500,- Kč, a to na základě doplněného odůvodnění. Je přitom zřejmé, že správní orgán by o sankci rozhodl znovu a v takové situaci by pouze docházelo k protahování celého správního řízení. Při zohlednění toho, že správní orgány v dané věci rozhodly o dvou skutcích, přičemž souběh je obecně považován za přitěžující okolnost, se i krajskému soudu jeví sankce ve výši 2.000,- Kč, podobně jako žalovanému, jako přiměřená.

Krajský soud tak shrnuje, že i kdyby shledal žalobní námitku o nesrozumitelném a nedostatečném odůvodnění výše uložené pokuty za důvodnou, neshledal by ji, s ohledem na procesní ekonomii, za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V souvislosti s tím ovšem důrazně upozorňuje, že uvedený právní závěr nemůže být ze strany správních orgánů vykládán tak, že nemají povinnost svá rozhodnutí, a to i ohledně výše uložené sankce, důsledně a řádně odůvodňovat. Na to ostatně krajský soud upozornil již shora. K takovému postupu může krajský soud přistoupit pouze s ohledem na konkrétní okolnosti věci, které lze

spatřovat například v tom, že o odpovědnosti za samotný správní delikt není pochyb, „rozdílová“ částka, o které by žalovaný následně rozhodoval, dosahuje bagatelní výše, a to i vzhledem k tomu, že ze správního ani soudního řízení nevyplývá, že by pro osobu žalobce měla větší než nepatrný význam, či ve skutečnosti, že ve věci došlo k vícečinnému souběhu.

S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. únor 2017

JUDr. Jan Rustch v.r.
předseda senátu